

διά τὸν αὐτὸν σκοπὸν Κίμων. Κρήτ. Κύπρ. κ.ά. Συνών. βούλλωμα 5. 3) Σήμαντρον, σφραγὶς μὲ τὴν ὁποίαν σφραγίζεται τι, οἷον ἔγγραφο κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Φρ. Βάζω βούλλα (σφραγίζω) κοιν. Χτυπῶ τὴ βούλλα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Τραπ. Βασιλικεῖα βούλλα χρειάσκει (ἐχρειάσθησαν πολλοὶ κόποι) Θράκ. Θέλει νὰ ἔχη τὴ βούλλα (νὰ διοικῇ) Λεξ. Βλαστ. 503 Ἐβαλε βούλλα (ἐφθασεν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς ἐπιδεξιότητος, καλλονῆς, μαθήσεως κτ.) Λεξ. Αἰν. Σὰν τὸ δικό μου πρᾶμα, βάλε βούλλα (δηλ. εἶναι δυνατόν νὰ δεχθῇ τὴν σφραγίδα τῆς ἐξαιρετικῆς ποιότητος, ἄρα εἶναι τέλειον, ἐξαιρετόν) Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Σὰν τὸ δικό μου παιδί, βάλε βούλλα (δηλ. ἔχει ἔξοχα προσόντα) αὐτόθ. β) Τὸ ἀποτύπωμα τῆς βούλλας, ἡ σφραγὶς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.): Φρ. Ἐχει βούλλα τὸ δεῖνα πρᾶμα (ἔχει ἀξίαν). Καρπούζι - πεπόνι μὲ τὴ βούλλα (ἐφ' οὗ διανοίγεται ὀπή, ὥστε νὰ φαίνεται ἡ ποιότης του, ἂν εἶναι ὠριμον, τοῦ ὁποίου δηλ. ἡ ὀπή ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ σφραγίδα τῆς καλῆς ποιότητος) κοιν. Ἀσήμε - χρυσάφι τῆς βούλλας (τὸ φέρον ὠρισμένον ἀποτύπωμα ὡς σημεῖον τῆς γνησιότητός του) Λεξ. Βλαστ. 484 Σταυρὸ κι βούλλα (ἐπὶ τελείας παύσεως, διότι εἰς τὰ ἔγγραφα τελευταία τίθεται ἡ σφραγὶς, συνών. φρ. τελεία καὶ παύλα) Στερελλ. (Αἰτωλ.) γ) Ποίκιλμα ἔχον ὁμοιότητα πρὸς τὸν τύπον σφραγίδος Λεξ. Αἰν. δ) Ἀποτύπωμα προερχόμενον ἀπὸ πίεσιν ἢ τριβὴν σύνηθ.: Ἐχει ὅς τὰ μούτια - ὅς τὰ χέρια βοῦλλες ἀπὸ τοιμῆματα. ε) Κοίλωμα ἐκ πίεσεως Κύπρ. ς) Τὸ ἐκ τοῦ γέλωτος σχηματιζόμενον εἰς τὴν παρεῖαν κοίλωμα Κύθηρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. λαγκάκι. 4) Χρωματισμὸς ζώου εἰς μέρος τι τοῦ σώματος ἐν εἶδει ἀποτυπώματος σφραγίδος Κύπρ. 5) Ἡ ὕλη τῆς ὁποίας γίνεται χρῆσις πρὸς σφράγισμα, οἷος ὁ λεγόμενος Ἰσπανικὸς κηρὸς Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. -- Λεξ. Αἰν. Συνών. βουλλοκέρι, βουλλωτήρι 1 γ. 6) Εἰς τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν, πρόεδρος κοινότητος Θράκ. 7) Ἡ εἰς τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου ὑπάρχουσα ἀνάγλυφος παράστασις Ἰων. (Ἐρυθρ.): Ἀσμ. Θὰ τοῦ δώκη θέλ' ἀπ' οὐλα, | δαχτυλίδι μὲ τὴ βούλλα (βαυκάλ.) β) Χρυσοῦς δακτύλιος ἀρραβῶνος φέρων παράστασιν εἰς τὴν σφενδόνην Προπ. (Κύζ.) γ) Ἐγγραφο ἐπίσημον σεσημασμένον διὰ σφραγίδος Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ. Παξ.: Ἀσμ. Κ' οἱ φυλαχτᾶδες φύλαγαν, πᾶνουν τὸ χαρτοφόρο, παίρνουν τοῖς βοῦλλες, τὰ χαρτᾶ, ὅς τὸ Γρίβα τὰ πηγαίνουν Θεσσ. δ) Ἀδεια γάμου Μακεδ. 8) Ταινία ὑφάσματος μὲ τὴν ὁποίαν δένονται οἱ ὀφθαλμοὶ πρὸς ἀποτύφλωσιν, τυφλοπᾶνιον (σημ. ἀπηρχαιωμένη εὐρισκομένη μόνον εἰς φρ.): Φρ. Τοῦ ἔβαλε τὴ βούλλα (τοῦ βούλλωσε, τοῦ ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ μεταφ. τὸν ἐξηπάτησε) Σῦρ. Τοῦ παιξε μὲ βούλλα (συνών. τῇ προηγουμένῃ καὶ δὴ ἐπὶ ἀπάτης συνεπαγομένης ἀφαίρεσιν χρημάτων ἢ πραγμάτων) Κρήτ. Περί τῆς λ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἡμερολ. Μ. Ἑλλάδ. 1930 σελ. 424.

βούλλα (II) ἡ, Πελοπ. (Λάστ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουλλώνω. Περί τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 76.

Τὸ νὰ μὴ ὁμιλῇ ἢ νὰ μὴ δύναται νὰ ὁμιλῇ τις, ἀφασία (ἡ σημ. ἐκ τῆς φρ. βουλλώνω τὸ στόμα = σιωπῶ) ἐνθ' ἄν.: Βούλλα κι ἀποχρονιά νὰ οἰοθῇ! (ἀρά) Οἶν.

βουλ-λατίκα ἡ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. *βουλλωτίκα < *βουλλωτικός.

Οἰκόσιτον ζῶον ἀφιερωμένον εἰς προσφιλὲς πρόσωπον τῆς οἰκογενείας, συνήθως τέκνου, τοῦ ὁποίου φέρει καὶ τὸ ὄνομα.

βουλλάφτικο τό, Πελοπ. (Ἡλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βουλλάφτικός.

Ζῶον φέρον εἰς τὸ ἕτερον τῶν ὧτων μικρὰν διὰ κοπῆς ὀπὴν πρὸς διάκρισιν ἀπὸ ἄλλα.

βουλλήθρα ἡ, Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βούλλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἡθρα.

Οἰδημα τῆς ἐπιδερμίδος προερχόμενον ἀπὸ ἐρέθισμα.

βουλλοκέρι τό, βουλλοκέριν Πόντ. (Κερασ. Οἶν.)

βουλουκέριν Λυκ. (Λιβύσσ.) βουλλοκέρι κοιν. βουλλοκέρ' Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) βουλλοκέρ' Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ.ά. β'λλοκέρ' βόρ. ἰδιώμ. Ἐκ τῶν οὐς. βούλλα καὶ κερί.

Ὑλὴ χρησιμεύουσα πρὸς σφράγισιν, ὁ λεγόμενος Ἰσπανικὸς κηρὸς. Συνών. βούλλα 5, βουλλωμοκέρι, βουλλωτήρι 1 γ.

βουλλοκερώνω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βουλλοκέρι.

Ἐπιθέτω που βουλλοκέρι καὶ ἀποτυπώνω ἐπ' αὐτοῦ σφραγίδα, σφραγίζω.

βουλλοκομμάδα ἡ, Κεφαλλ. βουλλοκοκομμάδα Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐς. βούλλα καὶ κομμάδα. Τὸ βουλλοκοκομμάδα ἐκ παρασυρτισμοῦ πρὸς τὸ κόκκος.

Οὐλὴ εὐλογίας. Συνών. βλογιά 9 β, βλογιοκομμά, βλογιοκομμάδα, βράσα.

βουλλοκομμένος ἐπιθ. Ζάκ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βούλλα καὶ τοῦ κομμένος μετοχ. τοῦ ρ. κόβω.

Ὁ φέρων εἰς τὸ πρόσωπον στίγματα ἢ οὐλὰς δερματικῆς νόσου, οἷον εὐλογίας, ὁ στιγματίας. Πβ. βλογιοκομμένος (ἰδ. βλογιοκόβομαι).

βουλλούδα ἡ, Θράκ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βούλλα καὶ τῆς καταλ. - οὐδα.

Εἶδος κεντήματος.

βουλλοχρονίζω Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τῶν οὐς. βούλλα καὶ χρόνος ἢ τοῦ οὐς. βούλλα καὶ τοῦ ρ. χρονίζω.

Συμπληρώνω τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, ἐπὶ παιδίου (οἰονεὶ ἐπιθέτω σφραγίδα δηλωτικὴν τῆς συμπληρώσεως): Ἡβουλλοχρόνισε τὸ παιδί.

βουλλόχρονο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐς. βούλλα καὶ χρόνος ἀντὶ βουλλόχρονος. Ἡ τοῦ γέν. μεταβολὴ κατὰ τὸ συνών. μνημόσυνο. Ἐτήσιον μνημόσυνον θανόντος. Συνών. χρόνος.

βούλλωμα τό, κοιν. βούλλουμα βόρ. ἰδιώμ. βούλλωμαν Πόντ. (Τραπ.) βούλ-λωμαν Κύπρ. βούλ-λωμαν Ρόδ. βόλλωμα Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλλώνω. Ἡ λ. καὶ μεσν.

1) Ἐπίθεσις σφραγίδος, σφράγισμα. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) 2) Ἐπίφραξις, κλείσιμον κοιν.: Τὸ βούλλωμα τῆς ἐπιστολῆς - τῆς μπουνκάλας - τῆς τρύπας κτ. β) Ἐμφραξις κοιν.: Βούλλωμα δοντιοῦ. γ) Τὸ δι' οὗ ἐπι-

